

מתגבר על כעסו הוא מרגיל את היצר הרע לבא אליו.

אמר רבי אבין: מאי קראה? שנאמר "לא יהיה כך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר". ודרשינן איזהו "אל זר" שיש בגופו של אדם כדכתיב "בך"? **הוי אומר: זה יצר הרע!** שאם הוא נמצא בך סופך שתשתחוה לאל נכר.

ומתרצינן: **לא צריכא: דקא עביד הקריעה כדי למירמא אימתא להטיל אימה באינשי ביתיה, שיראוהו כועס ויפחדו ממנו, וקריעה זו תיקון הוא ולא הוי מקלקל.**

כי הא דרב יהודה שליף מצבייתא הוציא חוטים מן הבגד בחמתו.

רב אחא בר יעקב תבר מאני תבירי שבר כלים פגומים.

רב ששת רמי לה לאמתיה מוניני ארישא שפך על ראש שפחתו ציר דגים.

רבי אבא תבר נכתמא כיסוי הכד.

אמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא: כל המוריד דמעות על

לגופה. דמלאכה הצריכה לגופה היינו שעושה את המלאכה לאותו צורך שהיה במשכן, וקריעה היתה במשכן לצורך הדבר הנקרע [עיין לעיל סוף דף עד ב.]. ואילו קורע בחמתו הוא לצורך האדם הקורע, שינוח מכעסו או למסקנת הגמרא כדי להטיל אימה על אנשי ביתו [עפ"י התוס' בדף צד א ד"ה רבי שמעון].

ומקשינן: **אימר דשמעת ליה לרבי יהודה דמחייב, במתקן. אבל במקלקל מי שמעת ליה, והקורע בחמתו הרי הוא מקלקל?**

ומתרצינן: **אמר רבי אבין: האי נמי מתקן הוא, דקעביד נחת רוח ליצרו שמשכך את חמתו ע"י הקריעה.**

ומקשינן: **וכי האי גוונא מי שרי לקרוע בחמתו?** (5)

והתניא: **רבי שמעון בן אלעזר אומר משום חילפא בר איגרא שאמר משום רבי יוחנן בן נורי: המקרע בגדיו בחמתו, והמשבר כליו בחמתו, והמפזר מעותיו בחמתו. יהא בעיניך כעובד עבודה זרה. שכך אומנתו של יצר הרע: היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו עבוד עבודה זרה! והולך ועובד. כיון שאינו**

וגם על טעם הרמב"ן הקשה, דמשמע בגמרא דקריעה על אדם כשר או בשעת יציאת נשמה דינם כמת דידיה, והרי שם אינו חייב להמשיך ללבוש את הבגד הקרוע אלא יכול לאחות מיד הקרע ולבוש.

5. וכיון דאסור, אע"ג דנהנה לא חשיב כמתקן. תוס' הרא"ש.

וברמב"ן כתב, דמת דידיה הוי מלאכה הצריכה לגופה, כי ע"י הקריעה יכול ללבוש הבגד [שכל ימי אבלו צריך ללבוש בגד קרוע וקרעו לפניו], והוי תיקון בגוף הבגד.

והרשב"א הקשה על שני הטעמים האלו, דצורך מצוה לא חשיב לר"ש מלאכה הצריכה לגופה. שהרי ר"ש פוטר את המוציא את המת לקוברו אעפ"י שמצוה לקבור את המת.